

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REPACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN ARQUEBISBE Y UN CAPELLÁ.

N lo número passat lo mèu amich FANTÀSTICH explicava als lectors de la CAMPANA la moda que han tret los capellans del dia de modificar la doctrina cristiana. La malahida moda, invenció de Satanás, fá molts estragos. Proba: 'l Seminari de Tarragona.

En aquella santa casa, verdadera fábrica de capellans al por mayor, s' havia introduhit de algun temps ensá la moda de fabricar cabecillas. La provincia dona encare molta llana y de la llana de la provincia se 'n feyan boynas, productes que haurian competit fins ab los de Viscaya, en la primera exposició á que haguessin concorregut. No faltava sinó que s' alsés una partida y que una columna l' empaytés per celebrarse la verdadera exposició del sigle, partint del principi de que 'ls carlins haurian exposat la pell, com sempre succeheix en semblants cassos.

Lo reglament secret del Seminari de Tarragona duya 'l següent article;

«Serán aprobats y guanyarán curs tots los alumnos que firmin las protestas del *Correo Catalan* contra l' article de 'n Mañé y Flaquer «*Pastor y Victima.*»

«Los que no vulgan firmarlas se 'n endurán carbassa.

De manera que jo, redactor de la CAMPANA, que hagués sigut seminarista ab tal que hagués firmat dugas, quatre, déu, vint vegadas la protesta, 'm trobava capellá de la noche á la mañana.

Y desseguida, vinga un barbé á afeytarme la corona, y vingan missas á sis rals y á dos pessetas, y majordonas á parells, y tronas y confessoriaris y penitentas de la primera volada ¡ah sala! que ab las galdas rojas com una rosella m' expliquessin..... ¡quina ganga per un jove!

Desgraciadament á Tarragona hi ha un arquebisbe com un toro (perdonin la comparació): quan dich com un toro vull dir qu' embesteix de dret á dret, més que sigan las parets de un seminari..... y que no hi valen capes pluvials per detenirlo.

L' Arquebisbe ha publicat una alocució que tréu focch pels caixals, ó com si diguessim per las llettras.

Com no puch donarla per enter, aquí vá un fiel extracte:

«Es un fet escandalós la insubordinació de un número considerable de seminaristas de Tarragona. Creyam al principi qu' era efecte de la lamentable lluyta política-religiosa; pero no, avuy tenim la convicció de que obehia á un fi distint. Hi havia al Seminari alguna cosa que destorbava y 's volia treure per més que fos necessari soliviantar las passions de joves inexperts. Aixis ho han dit sense embuts (*sin rebozo*).

«Sabém ahont es lo mal y estém decidits á arrencarlo d' arrél, costi lo que costi ó será 'l Seminari verdader Seminari, ó no será. De cap manera permeterém que 's converteixi en club polítich ó en centro d' ignobles y hasta criminals intrigas per imposársens, ni que influencias danyinas abusin de la candidés é inexperiencia dels alumnos per perturbar l' ordre y la tranquila regularitat necessarias per la pietat y la ciencia de la juventut. Aquesta es la nostra obligació y la cumplirem ab l' ausili del Cel sense contemplacions ni temor. No temém sinó á Déu.

Aquest es lo preàmbul. Darrera vè l' articulat.

«Primer. Queda disolt l' internat del nostre Seminari y abolidas las gracias que disfrutavan molts dels seminaristas.

«Segon. Queda igualment disolt lo cós de professors.

«Tercer. Al comensarse 'l próxim curs, s' organitzarà de nou lo professorat y l' internat aprofitant en lo possible los elements sans dels antichs.

«Quart. Los que vulgan ingressar en l' internat, haurán de subjectarse á las condiciones disciplinarias que se 'ls manifestarán, expressant si s' hi conforman ó no, en l' advertencia que serán expulsats si faltan al compromís que haguéssin contret.

«Quint. Los externs no serán admesos, si no obtenen individualment la gracia qual concessió 'ns reservém y si no 's someten á las condiciones que se 'ls manifestarán.»

¡Bravo!

Lo que 's necessita son arquebisbes del morro fort, verdaders capitans generals de la milicia celestial que declarin un seminari en estat de siti y disolgan grupos de professors y seminaristas á cops de báculo!

D' avuy en avant, en lo camp de Tarragona se dirá: «Arquebisbes del camp, Arquebisbes del llamp.»

Y are Sr. Benito (l' Arquebisbe de Tarragona 's diu Benito) tinga la bondat de ferse cárrech de las següents noticias que 'm comunican de una ciutat de la seva diócesis, *de cuyo nombre no quiero acordarme*; pero que vostè sabrá trobar facilment si la busca, y 's vencerá dels fruits que certs seminaris donan á la religió católica, apostólica, romana.

«No tenim aquí la má negra, diu lo nostre corresponsal; pero tenim un ministre del ram negre, amo y senyor de una majordona molt jove y guapa á la qual ha fet donació de tot lo que té, comprant no fá molts dias una pessa de terra á favor seu, per valor de non mil duros. Y no 's pensi: dit capellá té molta familia, germans y germanas qu' están en verdadera necessitat; pero ell no fá cas de niagü.

«Succehi un dia que un pagés de la seva coneixensa, casat ab una dona hermosa, 'l convidá junt ab la majordona á fer una cargolada en una casa de camp mitja hora lluny de la ciutat. Aceptá 'l rector ab una condició: que l' esposa del pagés havia de serhi per fer companyia á la seva majordona.

«Lo pagés hi vingué hè: passaren lo dematí ab santa pau y alegría, quan á la tarde, després de haver dinat, mentres lo pagés era á regar, feyna indispensable, lo capellá sorti del mas cridant:

«—¡Joseph!... ¡Joseph!... (¡Pobre home! Fins se deya Joseph). La Cinteta té alguna cosa, corréu.

«Efectivament, la Cinteta estava desmayada, ó si no n' estava ho feya veure

«—Home, digué 'l capellá al marit, anéu á la ciutat á buscar una medicina de aquest nom. (L' hi digué dos ó tres paraulas en llatí) Y després enviá á la majordona á una masia distant en busca de una llimona... Un cop se trobá sol ab la Cinteta, tancá la porta y com que are estém á las foscas, no podém dir res més perque no s' hi véu.

«Pero al poch rato 'l pagés no recordantli 'l nom de la medicina recula y trobant tancada la porta de la masia ja 's tém la pedregada.

«Truca que trucarás, y al cap de un rato surt lo capellá ab las mans de certa manera, la sotana bruta de pallas que l' hi penjavan y tan sofocat que no pot dir res més que: —«Ja... 'u... por... teu?..»

«Lo bon home, de moment dupta... pero ella, la Cinteta tambe dú pallas al vestit... tambe está sofocada... y al pobre Joseph ja no l' hi cap dupte de lo que 's temia y sospitava, y agafa un bastó y comensa á torearlos.

«En l' entre-mitj arriba la majordona ab la llimona, ab los crits compareix un vehi que subjecta al irritat marit, mentres lo capellá fa una especie de sermonet, dihent que per haver fet un' obra de caritat se l' havia insultat de mala manera, etc. etc.

«Resultat de aixó: un matrimoni que vivia ab santa pau separat. Lo capellá continua freqüentant á la divorciada, embrassada de sis mesos. Un nen de sis anys quedá en poder del pare; pero aquests, carregat de duptes, l' ha restituhit á la seva dona.

«Y 'l capellá es l' home de l' auca: ell ho manté tot: la Cinteta y 'l noy no guanyan y s' ho passen d' alló més hè.

«¡Qué ha de fer lo pobre capellá! ¡Obras de caritat!... ¡Obras de caritat... y amor... al próxim!»

Aixis s' explica 'l nostre corresponsal, en la advertencia de que respon de tot.

Ab aixó D. Benito ja té tela tallada... Al cap-de-vall, no son tantas las ciutats de la seva diócesis: busqui y trobará argument per escriure una nova alocució y disoldre un capellá massa caritatin com un bolado.

P. K.

LA VERBENA DE SANT PRESSUPUESTO. MOIXIGANGA NACIONAL.

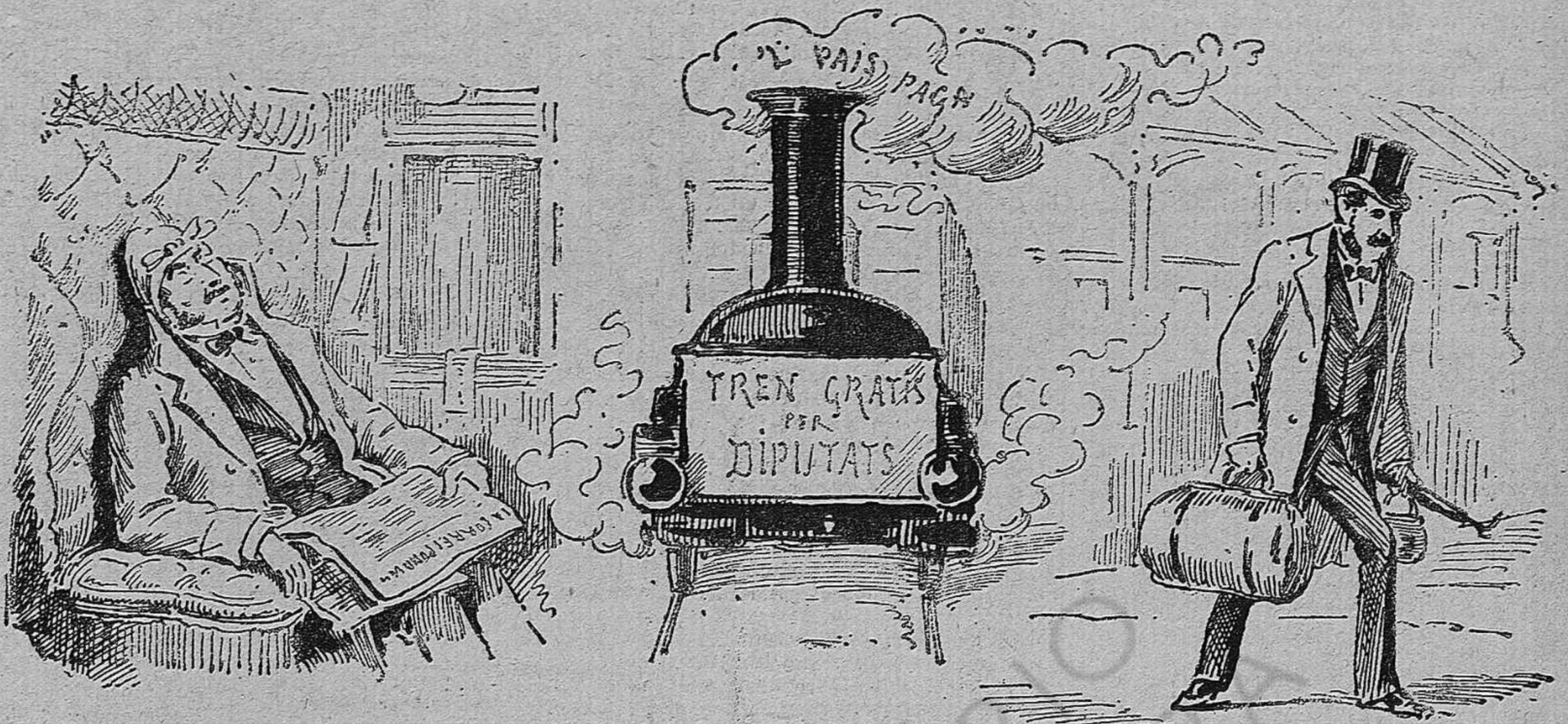

or riu, tot bull, tot brilla. Lo cel lo mateix que las mànigas dels militars está plé d' estrellas; la nit extén lo seu vel y los pobres extenen la má; los músichs tocan, los cegos palpan, los cessants cridan, los arbres se gronxan.. y 'ls empleats tambe.

¡Noche magnífica noche sin par...

Sobre tot per aquells que en tot lo dia no han menjat y no saben si podran menjar demá.

DIPUTATS QUE VIATJAN D' ARRÓS.

—¡Quina ganga: M' estolvio 'l lloguer de casa. Quan se fá fosch al tren a dormir.

Y l' endemà un' altre tren me torna á Madrid.

—Senyoret, miri qui no ha pagat.....
—Jo no pago: soch diputat de la nació.

—Aquí t'è 'l traje y 'l compte.....
—Lo traje deixi'í, lo compte tornise'í. Soch diputat, no pago res.

L' anar pèl mon proporciona bastants gustos y sorpresas.

Pero 'l tornar de viatge impensadament dona sorpresas y disgustos.